

man gør og med Rette gør sig, for at skaffe Oplysninger om Høstens Udfald og dens Udbytte, saa er det en lige saa betydningsfuld Opgave at søge at holde Offentligheden til enhver Tid i Kundskab om, hvorledes Arbejdsmarkedet er, og hvor megen Arbejdsløshed der er til Stede til enhver Tid i Samfundet. Paa et saadant Grundlag, vil jeg saa fremdeles sige, er der en Række Foranstaltninger, der ingenlunde ere fremmede for vort offentlige Liv, hverken i Stat eller Kommune, saaledes det, at man fordeler de offentlige Arbejder, som foretages for Statens eller Kommunens Regning, paa en saadan Maade, at man særlig søger at komme Arbejdsløsheden til Livs. Det er ikke noget nyt og ikke blot indskrænket til Udslag i Form af Ønsker fra kommunale eller lovgivende Forsamlings Side, thi ogsaa Regeringer, ogsaa den danske Regering, have taget dette Spørgsmaal op og gennem Henvendelser, Cirkulærer til offentlige, kommunale Myndigheder anbefalet en saadan Foranstaltning. Der er en anden Foranstaltning, som særlig i Tyskland har trængt sig stærkt frem, og det er Oprettelsen af kommunale Arbejdsanvisningsbureauer. De ere, som en Forfatter har udtrykt sig, skudte op som Paddehatte i de allersidste Aar. Det er muligt, at adskillige af disse Bureauer ere blevne oprettede uden nøje Overvejelse af deres Livskraft. Jeg tror paa den anden Side, at det vel kunde fortjene Overvejelse, om ikke det Tidspunkt kunde komme eller maaske allerede er kommet, da der paa en eller anden Maade fra Lovgivningsmagtens Side kunde opmuntres til saadanne Bureauers Oprettelse. Ganske vist er det min Tro, at for saa vidt de skulde være kommunale, vilde det kun være det almindeligste, groveste Arbejde, hvorpaa der kunde gives Anvisning. Men selv dette vilde under virkelig alvorlige Arbejdsløshedsperioder paa ingen Maade være uden Betydning.

Saa kommer jeg endelig til det, nærværende Forslag gaar ud paa, en direkte Understøttelse af Pengemidler fra Statskassen til Understøttelseskasser af den Art, Forslaget søger at installere. Her staar jeg overordentlig tvivlende og betænkelig, og jeg mener i hvert Tilfælde, at før man har prøvet andre Veje, er der ikke Anledning til at gaa just denne Vej. Jeg skal ikke komme ind paa alle de Betragtninger, der kunde gøres gældende, men kun fremhæve et Hovedmoment. Det vil paa Forhaand være aldeles nødvendigt, at saadanne Understøttelseskasser blive satte ud af

Stand til at fungere, hvor der er Tale om Understøttelser paa Grund af Striker eller Lockouter. Jeg forstaar de ærede Forslagsstillere saaledes, at de ogsaa have tænkt paa det ene af disse Tilfælde, nemlig Striker, naar det sidste Komma i første Punktum i § 1 lyder: „naar denne ikke kan tilregnes Arbejderens eget Forhold“. Maaske jeg dog har misforstaaet Forslaget paa dette Punkt. Men hvis det var Meningen, at saadanne Understøttelseskasser skulde virke som Strikekasser, vilde det være en ensidig Indgriben fra Statens Side i en Lønkamp til Fordel for den ene Part, som umulig kunde være rigtig eller forsvarlig. Hvad der gælder om Striker, mener jeg ogsaa maa gælde om Lockouter, thi d'Hrr. vide, at det er overordentlig tvivlsomt, hvem der er Skyld i en Strike eller Lockout, og at det undertiden kan være et rent Tilfælde, om en industriel Lønkamp faar den ene eller den anden af disse Betegnelser. Derom mener jeg altsaa, at der ikke kunde være Tale og derved vil, jeg skønner ikke rettere, Betydningen af et saadant Lovforslag for en stor Del være bortfalden. Paa den anden Side siger jeg lige saa tydelig og aabent, som jeg har talt paa dette Punkt, at jeg indrømmer, at der kan komme saadanne Nødstilstande i Befolkningens økonomiske Liv, at Understøttelse fra Statens eller Kommunens Side bliver berettiget, og den har jo ogsaa fundet Sted, i det mindste ved enkelte Lejligheder. Men jeg tror, at det andet, jeg har peget paa, har som det, der ligger nærmest, større Betydning, end hvad der er foreslaaet ved nærværende Lovforslag.

Maa jeg saa til Slutning sige, at ligesom jeg paa dette Punkt vistnok er enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, forekommer det mig ogsaa nu at være et ret lykkeligt Øjeblik til at drøfte dette Spørgsmaal, fordi der ikke i dette Øjeblik er nogen Arbejdsløshed af Betydning, sikkert langt mindre, end der har været i en lang Periode af vort økonomiske Liv. Det er et lykkeligt Øjeblik, siger jeg. Naar nemlig Nød er paa Færde, bliver let alle nervøse af en eller anden Grund, og man kommer da lettelig til at gribe diletantisk til de Foranstaltninger, som ligge nærmest for, som i Øjeblikket frembyde sig, fremfor at gaa til en alvorlig Overvejelse af, hvorledes man skal søge at ramme det onde i dets Rod. Jeg er ogsaa for saa vidt enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, som jeg maa udtale Ønsket om, at Forslaget maa blive henvist til et Udvalg, og at dette Udvalg alvorlig